

jektivní právo plynoucí mu z poměru pachtovního a jest tedy ke stížnosti dle § 2 zák. o ss legitimován.

Po stránce věcné však nemohl nss uznati námitky stížnosti důvodnými.

Stížnost brání se výpovědi namítajíc, že stpú dosud nerozhodl o žádosti vlastníkovi za vyloučení objektů ze záboru dle § 3 lit. a) zák. záb., jakož i o nárocích jeho dle § 11 zák. záb. a § 20 zák. příd.

Nss stojí na stanovisku, že uplatnění zmíněných nároků vlastníkem zabraných nemovitostí brání výpovědi jen tehdy, když stalo se již před tím, než výpověď byla dána, a když o nárocích těch v době výpovědi nebylo dosud rozhodnuto, a v tomto případě pak, že uplatnění ono vadí výpovědi pouze ohledně těch pozemků, na něž se nároky vlastnickovy vztahují.

Ze správních spisů jde na jevo, že vlastník zabraných nemovitostí uplatnil nárok dle § 11 zák. záb. teprve podáním došlým stpú-u dne 4. května 1923, tedy po dané výpovědi ze dne 24. března 1923.

Vzhledem k tomu, co svrchu řečeno, nemohou se však pacht proti výpovědi brániti námitkou, že úřad toto teprve po výpovědi učiněné podání vlastníkovo před výpovědí nevyřídil a dal výpověď bez ohledu na nárok vlastníkův dle § 11 zák. záb.

Co se týče vyloučení objektů ze záboru dle § 3 lit. a) zák. záb. a ponechání nemovitostí dle § 20 zák. příd., podal sice vlastník zabraných nemovitostí žádost svoji úřadu již dne 23. července 1922, tedy před rozhodnutím úřadu o výpovědi, ale v podání svém neuplatnil vlastník nárok na žádnou z nemovitostí, jichž se týká výpověď, která jest předmětem této stížnosti.

Nebylo tedy nikterak nepřijatelným způsobem dotčeno právo st-lů, když úřad dal jim výpověď z nemovitostí, ohledně nichž vlastník zmíněná práva svá k platnosti nepřiváděl.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3166.

Zajištění bytu: I. *Zajištění dle § 13 zák. z 11./VII. 1922 č. 225 Sb. ve znění zák. z 26./IV. 1923 č. 87 Sb. není přípustné, uprázdnili se byt státním zaměstnancem obývaný nikoliv služebním přeložením jeho do obce jiné, nýbrž z jiného důvodu. — II. Právní věta jako při Boh. 3155 adm.

(Nález ze dne 25. ledna 1924 č. 707).

Prejudikatura: Boh. 3155 adm.

Věc: Filip Sch. proti župnímu úřadu ve Zvoleni stran zajištění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Rozhodnutím z 1. května 1923 zajistil okr. úřad v L. podle § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. v domě st-lově byt, který dosud obýval Jan B., prof. státního gymnasia v L., po odchodu jeho pro profesora Jana K.

V důvodech uvedeno, že úřad nemohl přihlížeti k námitce st-lově, že nemůže svou 7člennou rodinu v dosavadním bytě umístiti, poněvadž bylo zjištěno, že obývá 3 místnosti, ve kterých nebydlí sice pohodlně, s nimiž se však při panující bytové krizi musí spokojiti.

Nař. rozhodnutím z 29. srpna 1923 nevyhověl župní úřad ve Zvoleni odvolání, poněvadž není sporno, že byt obýval státní zaměstnanec, který byl přeložen, následkem čehož byt podléhá zajištění.

Námitka majitele domu, že byt potřebuje pro sebe, nepadá na váhu, poněvadž bylo jeho povinností, aby podle § 8 zák. č. 225/22 zažádal o povolení k rozšíření svého bytu, nehledě k tomu, že jde o byt celkem oddělený, který s bytem majitele domu spojen býti nemůže.

Nájemce, pro kterého byl byt zajištěn, se sice bytu toho během zajištění vzdal, tím však nebyl dán důvod ke zrušení zabíracího řízení, poněvadž okr. úřad má právo, označiti jiného státního zaměstnance, který by byl ochoten byt přijmouti.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

Bezdůvodná jest stížnost, pokud namítá, že podle znění § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. s m í byt tam uvedený býti pronajat jen státnímu zaměstnanci, kterého úřad označí, což prý neznamená, že byt m u s í býti pronajat.

Stížnost přehlíží, že cit. § ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb., který zde přichází v úvahu, výslovně stanoví, že uprázdní-li se byt, obývaný dne 19. srpna 1922 státním zaměstnancem tím, že zaměstnanec byl přeložen do obce jiné, m u s í býti pronajat státnímu zaměstnanci, kterého úřad označí.

V této příčině vyslovil nss v nál. Boh. 3155 adm. právní názor, že zajištění bytu podle § 13 zák. č. 225/1922 v e z n ě n í z á k. č. 87/23 vylučuje každou jinou disposici majitele domu s bytem zajištěným kromě pronájmu státnímu zaměstnanci úřadem určenému.

Důvodnou shledal však nss stížnost, pokud brojí proti tomu, že zabrání jest vyloučeno, poněvadž byt se neuvolnil služebním přeložením státního zaměstnance do obce jiné.

Z ustanovení § 13 zák. č. 225/1922 ve znění zák. č. 87/1923 plyne, že zákon dovoluje zabrání bytu jedině za předpokladu, že státní neb železniční zaměstnanec byl s l u ž e b n ě přeložen a že se přeložení to stalo do obce j i n é. Vystěhuje-li se státní zaměstnanec, byt obývající, z obce z j i n é příčiny než právě z důvodu služebního přeložení, nebo nevystěhuje-li se vůbec z o b c e, a uprázdní-li se tedy byt pouhým přestěhováním z jednoho bytu do bytu jiného v obci, tedy nikoliv služebním přeložením do obce jiné, nýbrž z jiného důvodu, není zajištění bytu tohoto ve smyslu cit. zák. přípustno.

Žal. úřad vycházel ze skutkového předpokladu, že byt, o němž jde, uvolnil se tím, že dosavadní nájemce prof. Jan B. byl bezprostředně před zajištěním bytu služebně přeložen do obce jiné.

St-l již ve správním řízení namítal, že byt se neuprázdnil takovýmto služebním přeložením nájemníka, nýbrž výrokem soudním, že nájemce jest povinen byt pod exekucí vykliditi. Ve stížnosti pak tvrdil, že dřívější nájemník dlí ještě v L. a vůbec nebyl službou do obce jiné přikázán.

Ze správních spisů není však patrné, uprázdní-li se byt, o nějž jde, skutečně proto, že dosavadní nájemník byl exekučně vyklizen, čemuž by nasvědčilo usnesení okr. soudu v L. ze 17. července 1923 ve spisech založené, či tím, že byl služebně přeložen do obce jiné.

Následkem toho spočívá nař. rozhodnutí na nedostatečně zjištěném skutkovém podkladě, který nss-u bránil zákonitost nař. rozhodnutí spolehlivě přezkoumati, pročež nezbylo než nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss, aniž bylo třeba zaměstnávat se ostatními námitkami stížnosti.

Č. 3167.

Zajištění bytu: * I za platnosti zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb. předpokládá zajištění bytu podle § 13 tohoto zák., že přeložením státního zaměstnance dána bude vlastníku domu možnost byt ten opět pronajmouti. Předpoklad tento není splněn, jestliže byt odchodem státního zaměstnance uprázdněný nebyl pronajat tomuto státnímu zaměstnanci, nýbrž někomu jinému.

(Nález ze dne 25. ledna 1924 č. 709).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 2102 adm.

V ě c: Josef Sz. v D. (adv. Dr. Emil Schwarz z Prahy) proti županskému úřadu v Mukačevě o zajištění bytu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Usnesením z 8. května 1923 zajistil magistrát města M., županským úřadem k provedení zajištění bytu zmocněný, v domě st-lově byt, jenž se uprázdní služebním přeložením dosavadního nájemce Zdeňka G., pro jiného státního zaměstnance.

V odvolání uplatňoval st-I, že dosavadním nájemcem bytu není Zdeněk G., jak se úřad domnívá, nýbrž jeho tchýně Š-ová, s jejíž dcerou se G. v roce 1920 oženil a s níž společnou domácnost sdílel. Neuprázdní se tedy byt ten služebním přeložením státního zaměstnance, nýbrž vystěhováním dosavadní nájemkyně.

Nař. rozhodnutím z 26. května 1923 nevyhověl županský úřad v M. odvolání a zajistil na základě § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb. uvedený byt, který se uprázdní tím, že jeho uživatel, státní zaměstnanec Zdenko G., bude služebně přeložen, pro Evžena S.

Stížnost do rozhodnutí toho podanou shledal nss důvodnou.

Již v nál. tohoto soudu Boh. 2102 adm. vyslovena byla právní zásada, že zajištění bytu podle § 13 zák. č. 225/1922 předpokládá, že přeložením státního zaměstnance bude vlastníku domu dána možnost, byt ten opět pronajmouti, že však předpoklad ten splněn není, jestliže byt odchodem státního zaměstnance uprázdněný nebyl pronajat tomuto státnímu zaměstnanci, nýbrž osobě jiné.

Ježto zákonem z 26. dubna 1923 č. 87 Sb. v tom směru žádná změna nenastala, setrvává nss i za platnosti zák. č. 87/23 na tomto práv-